

naar hen. Ik zie in mijn dansers een potentie die ik stukje bij beetje naar boven wil halen.' De dansers zijn dan ook uitgedaagd om binnen de thematiek eigen dansmateriaal te ontwikkelen, onder haar coaching. Dit materiaal wordt pas aan het einde van het maakproces vormgegeven, zodat het een plekje kan krijgen in een samenhangend geheel. Want, zegt ze: 'Als ik eerder in het proces zou modelleren, dan worden het robots.'

BRUG TUSSEN ELITAIRE EN COMMERCIËLE KUNST

De gekozen nummers zijn divers en liggen veelal gemakkelijk in het gehoor. Zo passeren een aantal soundtracks de revue, maar ook muziek van Miles Davis, Madredeus, een cover van Nirvana en Spaans- en Franstalige liedjes van bekende en onbekende artiesten. Het zijn liedjes die de choreografe persoonlijk raken en die voor haar vaak een dubbele lading dragen, 'terwijl het voor anderen gewoon een mooi lied kan zijn'. Met herkenbare liedjes stelt ze de toeschouwers op hun gemak, zodat ze zich makkelijker kunnen inleven. 'Bovendien', zeg ze, 'wanneer toeschouwers zich fijn voelen, zullen ze eerder ook onbekende liedjes appreciëren.' Met elk nummer verandert ook de scene. Er begint een nieuw stukje dans (een solo, een duet of een groepsdans), er verschijnt een nieuwe projectie op het witte achterdoek, of de dansers hebben nieuwe kleding aan. De veranderingen volgen elkaar razend snel op, maar de gevoe-

lens die de dansers achterlaten bij het publiek gaan niet verloren.

Isabelle Beernaert is zeer populair bij het brede publiek maar krijgt, vooral vanuit de danswereld, ook kritiek over haar heen. De keuzes op het gebied van muziek en enscenering, die haar verhaal toegankelijk maken, worden door sommigen ervaren als te cliché en niet artistiek genoeg. Zelf blijft ze haast Hollands nuchter onder deze kritiek. 'Ik wil ik blijven. Ik moet dicht bij mijn gevoel blijven.

Als het voor mijn gevoel klopt dan is het oké, want dan verloochen ik mijzelf niet. Zonder dat ik daar bewust voor heb gekozen, vorm ik een bruggetje tussen de elitaire kunst en het commerciële.' Voor Beernaert is het een kwestie van 'less is more'. Ze wil dicht bij haar thema blijven en er niet teveel omheen draaien, zodat ze een directe verbinding aan kan gaan met het publiek. En publiek heeft ze, want haar voorstellingen trekken volle zalen, inclusief veel jonge mensen aan die nooit eerder naar een dansvoorstelling zijn geweest. Door bij zichzelf te blijven en haar hart te volgen, heeft Isabelle Beernaert uiteindelijk de balans gevonden in haar leven. En de honger naar nieuwe dingen lijkt te zijn gestild: 'Nu is het tijd om alle informatie die ik verzameld heb in mijn leven te verwerken in choreografieën, en daarmee mijn dansers en het publiek te voeden.' ■

Under my skin is nog volop in de Nederlandse en Vlaamse theaters te zien.

Meer informatie:
www.isabellebeernaert.be

Isabelle Beernaert kruipt onder de huid van het publiek

In november is de nieuwe voorstelling van Isabelle Beernaert in première gegaan. Het is alweer de zesde productie van de Vlaamse choreografe, die bij het grote publiek vooral bekend is geworden door de tv-shows *So You Think You Can Dance* en *The Ultimate Dance Battle*. De nieuwe voorstelling draagt de titel *Under my skin* en dat is ook precies waar het haar om gaat. Ze wil onderhuidse gevoelens blootleggen en daarmee onder de huid kruipen van het publiek.

TEKST Josephine Voets
FOTO'S Bob Karman

Under my skin kenmerkt zich net als haar andere voorstellingen door een intense emotionele lading die zonder al teveel poespas bij het publiek binnendringt. In een rappe aaneenschakeling van liedjes, dansstijlen, kleuren en formaties wordt het publiek meegesleept in een verhaal van emoties en gevoelens: 'Ik wil het publiek strelen met het oog, met het oor en met het hart. Ik wil een eenvoudige boodschap achterlaten die het publiek niet ongeroerd laat en waar men over na kan praten en filosoferen.' De diversiteit aan dansstijlen binnen de voorstelling, benadrukt de essentie van het stuk. Beernaert presenteert dans als een universele taal die zonder woorden beschrijft wat we onderhuids voelen. Zo geven een breakdancer en een modern danseres zich volledig over aan elkaar in een van de duetten. Ze vinden elkaar in de dans en laten zich leiden door verlangens die puur en meeslepend zijn maar soms ook abrupt afgebroken worden.

Isabelle Beernaert (42) volgde een dansopleiding aan de Koninklijke

Balletschool Antwerpen. Tijdens de opleiding ontdekte ze dat ze anders was dan de meeste dansers. Ze wilde meer dan techniek aanleren en uitvoeren. Ze wilde dans benaderen vanuit een breder perspectief, in een compositie van kleuren, vormen, muziek en ook dansstijlen. Naast klassiek en modern ging ze zich verdiepen in jazz en urban, maar ook in etnische stijlen (Spaans, Bulgaars, Indisch) en mime. Geïnspireerd door de compositielessen van Jeanne Brabants, maakte Beernaert bovendien eigen werk voor het jaarlijkse gala van de opleiding. Dat waren niet meer dan 'werkstukjes', maar het gaf haar de kans om zich te ontwikkelen als maker.

HOOGTEPUNTEN EN DIEPE DALEN

Beernaerts carrière kwam al snel in een grote stroomversnelling terecht. Ze gaf veel les en choreografeerde binnen het theater, maar ook voor de modewereld, voor televisie en voor diverse evenementen. Privé gezien liep niet alles op roltjes. Ze kwam terecht in een tweestrijd tussen wat zij noemt 'de gewone vrouw en de artistieke vrouw'. Als echtgenote en moeder van drie kinderen wilde ze er zijn voor haar familie maar ze was ook een gepassioneerde carrière-

vrouw die leefde voor de dans. Het was zo moeilijk om de balans hier-tussen te vinden, dat ze steeds meer kwijtraakte en terecht kwam in een diep dal. 'Ik heb zelfs een jaar in het magazijn van mijn school gewoond, samen met mijn drie kinderen. Maar ik heb keihard gewerkt en toen kwam daar ineens die hand die naar me reikte en me uit het dal omhoog trok. Dat was *So You Think You Can Dance*.' Toen Beernaert aanwezig was bij een auditie waaraan haar leerlingen meededen, heeft de hoofdredacteur haar benaderd en gevraagd of ze een duet wilde choreograferen voor één van de liveshows. Niet veel later werd ze door het programma omarmd en nooit meer losgelaten. 'Ik zie Nederland als een grootboek in bloemen. Nederland heeft me omarmd en dat is een groot cadeau geweest.'

Isabelle Beernaerts
FOTO FABRICE HAUWEL

Naast *So You Think You Can Dance*, deed Beernaert in 2011 mee aan *The Ultimate Dance Battle* waarbij ze met haar team Heart2Beat winnaar werd van het eerste seizoen. In hetzelfde jaar maakt ze haar eerste theatervoorstelling *Ne Me Quitte Pas*. Net als het bekende nummer van Jacques Brel, gaat de voorstelling over het verbeelden van 'verloren liefde', over absolute hoogtepunten en diepe dalen die een mens in het leven kan tegenkomen. De voorstelling kwam recht uit het hart van Isabelle Beernaert en liet een diepe indruk achter bij het publiek. In korte tijd volgden er meer theatervoorstellingen: *Et Après* (2012), *C'est la Vie* (2013), *Red, Yellow & Blue* (2013), *Glass* (2014) en *Under my skin* (2015). Haar succes als choreografe groeit en Beernaert kan zich nu volledig storten op haar producties. Dat is maar goed ook want, zegt ze 'op geestelijk, fysiek en artistiek vlak vragen mijn producties volledige aandacht van mij.'

'MIJN VERHAAL EN DAT VAN DE DANSERS'

Under my skin is autobiografisch maar gaat niet alleen over Beernaert zelf. 'Door samen te werken met de dansers, wordt mijn voorstelling ook hun verhaal. Tijdens het maakproces kijk ik naar hen, ik voel hen, ik luister

'Nederland heeft me omarmd en dat is een groot cadeau!'

DANS

6/2015 • 33STE JAARGANG • € 6,-
HÉT DANSBLAD VAN NEDERLAND

MAGAZINE

Mata Hari's kostuums
Happy Hour Chandelier
Ballet Black
Danskritiek

Under my skin

Het geheim achter
het succes van
Isabelle Beernaert

BALLETVLOEREN.NL
BY INTERLINE®